

**SELOSTUS TASAVALLAN SISÄ-
JA ULKOPOLIITTISESTA TILANTEESTA
VKP(b):n MOSKOVAN-JÄRJESTÖN KONFERENSSISSA
HEINÄKUUN 12 pnä 1919 ⁷⁴**

SANOMALEHTISELOSTUS

Edellinen selostaja mainitsi jo, kuinka raskain mielin me rikomme elintarvikepoliittista järjestelmäämme ⁷⁵. Sellainen ei tietenkään ole mitään muuta kuin kuluneen puvun kestä-
mätöntä parsimista sen sijaan, että hankittaisiin uusi puku. Mutta tehdessämme niin me teemme oikein. Muistakaamme viime vuotta, jolloin elintarviketilanne oli vielä paljon huonompi: meillä ei ollut minkäänlaisia elintarvikeresursseja. Silloinkin se seikka, että meidän oli poikettava elintarvikepolitiikkamme periaatteista, aiheutti suurta hämminkiä riveissämme. Luultiin, että pienet myönnytykset tuovat mukanaan suurempia, mikä tekee paluun sosialistiseen politiikkaan mahdolliseksi. Mutta niin ei käynyt. Niin vaikea kuin tilanne olikin, me kestimme sen. Vihollistemme toiveet eivät täytyneet.

Nyt tilanne on viimevuotista huomattavasti parempi: meillä on nyt sellaisia elintarvikeresursseja, joista emme viime vuonna rohjenneet uneksiakaan. Vihollisen valtaama alue oli viime vuonna paljon suurempi. Nyt olemme saavuttaneet suuria voittoja Idässä, missä odotetaan erittäin runsasta satoa. Sitä paitsi meillä on jo kokemusta. Se on kaikkein tärkeintä. Tuon kokemuksen perusteella sanomme suuremmalla varmuudella, että voitamme edessä olevat vaikeudet. Heinäkuu ei ole pahin kuukausi ainoastaan elintarviketilanteen kannalta, vaan myös siinä mielessä, että vastavallankumous kohottaa enemmän päätään.

Kuitenkin myös sisäisen vastavallankumouksen aalto oli viime vuonna voimakkaampi kuin nyt. Vasemmistoeserrien toiminta saavutti silloin kohokohtansa. Meille oli odottama-

tonta se aseellinen taistelu, johon he yhtäkkiä siirtyivät tuetuaan aikaisemmin meitä sanoissa. Vaikeudet olivat suunnattomia. Hetki oli valittu erittäin onnistuneesti. Eserrät halusivat käyttää hyväkseen nälänhädän takia epätoivoon joutuneiden pieneläjien mielialoja. Samaan aikaan Muravjov kavalsi meidät rintamalla. Vasemmistoeserrien kapina likvidoitiin hyvin nopeasti, mutta maaseudulla ilmeni kuitenkin muutaman päivän ajan vakavaa horjuntaa.

Nyt, vuoden mittaan saadun kokemuksen ansiosta, meillä on vakiintunut oikeampi suhtautuminen pikkuporvarillisiin puolueisiin. Mahnolaisuus, Grigorjevin seikkailu, menshevikkien ja eserrien horjunta ovat osoittaneet meille, että heidän vaikutuksensa työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin on näennäistä. Todellisuudessa heidän voimansa on bluffia. Siksi, kun meille tiedotetaan, että äskettäin on pidetty oikeistoeserrien puolueuuvoston kokous, kun Tshernov julistaa: „Kuka sitten syöksee bolshevikit vallasta ja milloin, ellemm me ja juuri nyt?” — niin me sanomme: „Paha on painajainen, mutta kyllä armias auttaa.” Nyt meitä vain ihmetyttää, kuinka he eivät kyllästy toistamaan virheitään. Kahden vuoden aikana olemme nähneet heidän kaikkien haaveidensa „demokratiasta yleensä” romahtavan täydellisesti, ja kuitenkin jokainen heidän ryhmistään pitää velvollisuutenaan suorittaa tuon kokeen omalla tavallaan. Vallankumouksen kehitys osoittaa heidän virheidensä toistuvan, ja niiden toistuminen aiheuttaa meille lukemattomia onnettomuuksia. Idässä talonpojat tukivat sekä eserriä että menshevikkejä, sillä talonpojat eivät halunneet sota ja samalla tajusivat, että bolshevikkien valta on luja valta, joka vaatii heitä osallistumaan sotaan. Tulos oli se, että ilmaantui Koltshak, joka toi heille lukemattomia onnettomuuksia. Nyt hän hävittää perääntyessään kaiken mitä tielle osuu — maa on syösty täydelliseen kurjuuteen, se kärsii tavattomasti, paljon enemmän kuin me. On otettava avuksi porvarillisten kirjailijain koko ulkokultaisuus, jotta voitaisiin tällaisista tosiasioista piittaamatta puhua bolshevikkien julmuuksista.

Koltshakin tapauksessa eserrät ja menshevikit kuljivat jälleen, samoin kuin Kerenskin tapauksessakin, saman verisen poliittisen taipaleen, joka toi heidät takaisin entiseen lähtökohtaan ja osoitti liittoutumisaahteen täydellisen vararikon.

Nyt joukot ovat hylänneet heidät ja näemme, että Siperiassa on kapina, johon osallistuvat paitsi työläisiä ja talonpoikia jopa kulakit ja sivistyneistökin. Näemme Koltshakin komennon joutuneen täydelliseen hajoamistilaan. Nähtävästi heidän jokaisen virheensä pitää toistua, jotta valvettumattomien joukkojen silmät aukenisivat. Koettuaan käytännössä, että liittoutuminen johtaa taantumukseen, joukot siirtyvät meidän puolellemme vaikkakin tappion kärsineinä ja nääntyneinä, mutta karaistuneina ja kokemuksen opettamina. Samaa voidaan sanoa kaikista imperialisteistakin. He pitkittävät sotaa, lisäävät nääntymystä, mutta siten vain voimistavat joukoissa tietoisuutta vallankumouksen välttämättömydestä. Niin raskas kuin tämä vuosi on ollutkin, siitä on kuitenkin ollut se hyöty, etteivät vain huippukerrokset, vaan myöskin laajat joukot aina syrjäisimpien ujestien ja takamaiden talonpoikia myöten ovat saaneet kokemusta, joka on pakottanut ne tekemään samat johtopäätökset, jotka mekin olemme tehneet. Se antaa meille lujuuutta ja voitonvarmuutta. Ilman Koltshakia siperialainen talonpoika ei olisi tullut vuodessa siihen vakaumukseen, että hän tarvitsee meidän valtaamme, työläisten valtaa. Vain tämän vuoden raskaat kokemukset ovat saaneet hänet vakuuttuneeksi siitä.

On sängen mahdollista, että menshevikkien ja eserrien kynäilijäryhmät kuolevatkin käsittämättä mitään meidän vallankumouksestamme ja tulevat vielä kauan tankkaamaan papukaijosten lailla, että heillä olisi maailman paras valta — ilman kansalaisotaa, todella sosialistinen ja todella demokraattinen valta, ellei olisi ollut Koltshakia eikä bolshevikkeja, mutta ei sillä väliä; sellaisia itsepäisiä houkkioita on ollut kaikissa vallankumouksissa. Tärkeää on se, että heidän perässään kulkeneet joukot erkanevat heistä. Talonpoikaisjoukot ovat siirtyneet bolshevikkien puolelle — se on tosiasia. Sen on parhaiten todistanut Siperia. Talonpojat eivät unohda sitä, mitä saivat kokea Koltshakin vallan alla. Mitä raskaampia koettelemukset ovat olleet, sitä paremmin on tajuttu bolshevikkien antamat opetukset.

Me saavutamme nyt Itärintamalla suuria voittoja, jotka antavat meille aihetta toivoon, että teemme Idässä muutamassa viikossa lopun Koltshakista. Etelässä on tapahtunut käänne rintamalla ja, mikä vieläkin tärkeämpää, muutos rintamavyöhykkeen talonpoikien mielialassa. Se muuten

on varakasta talonpoikaistoa; keskivarakkaat talonpojat muistuttavat siellä kulakkeja. Mutta heidän mielialansa on muuttunut meille suotuisaan suuntaan, se on tosiasia, sitä todistaa sekä rintamakarkurien paluu että tekemämme sotilaallinen vastarinta. Työläiset, jotka asuvat kaupungeissa, keskellä kuohuvaa elämää, omaksuvat helpommin meidän aatteemme kokouksissa, puheista ja sanomalehdistä. Talonpoika ei voi tehdä niin, vain elämäkokemus saa hänet vakuuttumaan. Etelässä talonpojat olivat sanoissa valmiit kiroamaan bolshevikkeja, mutta kun saapui demokratiasta kovaa ääntä pitävä Denikin (sillä eivät ainoastaan menshevikit ja eserrät pidä kovaa ääntä demokratiasta — tätä sanaa viljellään Denikinin sanomalehden jokaisella rivillä), niin talonpojat alkoivat taistella häntä vastaan nähtyään hyvin pian kokemuksesta, että kauniiden sanojen takaa paljastuvat ruoskimiset ja rosvous. Kärsimykset ja hävitys eteläisellä rintamavyöhykkeellä saavat aikaan samaa kuin Idässäkin — varmistavat voittojamme. Emme ole unohtaneet hetkeksikään kokemiimme vaikeuksia emmekä sitä, että tarvitaan voimiemme hirvittävää jännitystä ja mobilisointia, mutta sanomme, että tuloksena on oleva varmempi voitto. Tämän vuoden kokemus on osoittanut joukoille, että vain yksi valta on nyt mahdollinen ja tarpeellinen: bolshevikkien työläis- ja talonpoikaisvalta. Juuri se antaa meille varmuutta ja voimme sanoa, että tämä vaikea heinäkuu on viimeinen vaikea heinäkuu.

Jos luomme silmäyksen kansainväliseen tilanteeseen, niin se vain lujittaa voitonvarmuuttamme.

Meille ystävällismieliset voimat kasvavat kaikissa viholismaissa. Ottakaamme pienet valtiot — Suomi, Latvia, Puola, Romania. Kaikki yritykset luoda niissä meitä vastaan taistelevaa suur- ja pikkuporvariston liittoutumaa ovat menneet myttyyn, ja mikä tahansa muu valta, paitsi meidän, osoittautuu niissä mahdottomaksi.

Suurissa maissa tapahtuu samoin. Ottakaamme Saksa. Heti Versailles'n rauhan allekirjoittamisen jälkeen siellä alkoi erittäin voimakas vallankumouksellinen liike. Entente-pelätin on poistettu, ja työläiset nousevat huolimatta kaikesta siitä, mitä proletariaatti on joutunut uhraamaan. Saksa on kokenut tänä vuonna samaa kuin mekin, samaa kuin Siperiakin, vaikka hiukan toisessa muodossa — ja se kokemus johtaa kommunistiseen vallankumoukseen. Entä

Entente, voittajat? Ne sanovat varmistaneensa voitolla oman turvallisuutensa, mutta eivät vielä ehtineet allekirjoittaa rauhaa, kun kävi selväksi, että rauhan allekirjoittaminen on samaa kuin oman tuomionsa allekirjoittaminen. Joukkojen liike niitä vastaan voimistuu. Juuri siksi sanomme, ottaen huomioon kaiken kokemamme, koko tämän vuoden kokemukset, sanomme varmoina, että voitamme vaikeudet, että tämä heinäkuu on viimeinen vaikea heinäkuu, että seuraavan heinäkuun otamme vastaan kansainvälisen Neuvostotasavallan voiton merkeissä — ja se voitto on oleva täydellinen ja peruuttamaton.

„*Praoda*“ № 154,
heinäkuun 16 pnä 1919

Julkaistaan „*Praoda*“ lehden
tekstin mukaan
